

waaruit de welgedane runderen slechts ten halven lijve opduiken" (het woord is van Gram). Het denkbeeld van nu zijn slag te moeten slaan om met een flinken voorraad studies tegen den winter weer het atelier op te zoeken, deed hem juist het meest-karakteristieke, het meest-„hollandsche" (als men dat zeggen kan) kiezen. Zoo is hij de schepper geworden van de echt-nationale kunst, die van ons land bij voorkeur maakt, wat men elders niet vindt.

Heel eenvoudig en van zelf sprekend schijnt dit alles ons thans, nu de tentoonstellingen ons jaarlijks zooveel honderden „hollandsche landschappen"

Schaarbeek bij Brussel.

te zien geven. Toen Roelofs daarmee begon, was het een vondst, was het een breken met de gecompliceerde, min of meer romantische motieven, die als het ware voor officieel-mooi doorgingen. Bij zijn komst in Dordrecht vroeg men hem, wat hij *daar* wel kwam schilderen! In Abcoude was hij geheel alleen; *daar* was niets moois. De velen, die tegenwoordig iederen zomer als een zwerm in de dorpen neerstrijken om op de plaats zelve te studeeren, om de werking van licht en schaduw te zien, om zich rekenschap te geven van toon en kleur, doen dat in navolging van Roelofs, die de oogen van het publiek geopend heeft voor de poëzie, die er schuilt in het zoo lang miskende hollandsche landschap.

Juist die poëzie heeft hij willen uitdrukken. Maar hij heeft dat anders ge-